

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 38.
Sâmbătă 7 Decembrie 1925.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Mesia, regele păcii.

Praznicul Nașterii, Mântuitorului prezintă două momente mari; de-o parte prilej de primenire sufletească, de adâncă pace îmbucurătoare pentru misterul întrupării, apoi e și o aducere aminte, o revocare a acelei pregătiri îndelungate a poporului ales, așteptarea veacurilor, suspinul neamurilor după Acela ce avea să vină. Vechea promisiune a Domnului către patriarhii cei bătrâni a fost ca o stea călăuzitoare, mai ales în vremea de încercare, în cele mai grele umiliri, poporul ales își îndrepta privirea către „Răsăritul cel de sus“.

Cu privirea sa de vizionar divin, Isaia întrezărește în viitorul îndepărtat pe Emanuil născut din Fecioară. Pe ruinele încă fumegânde a cetății lui David, tristul Ieremia deglânce soarta acestui popor, dar în cumplită pedeapsă din partea lui Iahve el zărește o refacere: schimbarea cumplită a regatului lui Iuda distrus în nouă împărăție mesianică. După reîntoarcerea Evreilor din robia babilonică, Domnul a trimis poporului său un mângâitor, pe Zaharia prorocul, ca celor abătuți în urma recentelor suferințe să le cvoace vechea mărire a împărăției lui David și făgăduințele lui Dumnezeu într'un viitor mai fericit. Prorocul sub impulsul inspirației divine prevestește neamurilor apropiata distrugere a puterilor pământene, mai ales acelor cari au luat parte la pedeapsa lui Israel și Iuda. Popoarele distruse, pe ale lor ruine se va clădi imperiul tuturor neamurilor, împărăția mesianică. Toate aceste popoare vor trece la restituție prin distrugere; distrugere nu din temelii a întregului neam, ci prin purificarea completă de vechia idolatrie, pentruca fiecare să aducă contribuția sa la temeliiile împărăției noi. Pedeapsa lui Iahve se va estinde asupra lui Adrah și a Damascului, asupra Tirului și Sidonului. Asemenea vor fi distruse Gaza și Ascalonul, Azotul și Acononul, pentrucă și-au agonisit argint ca fărâna, și și-au adunat aur ca tina drumurilor. Dar iată că apare în mijlocul Sionului, regele păcii. Ierusalimul restituit, eliberat din lanțurile suferinții, iubilează cu spiritul în așteptarea lui Mesia. Țările

popoarelor streine cu strigăte de bucurie își îndreaptă a lor privire către cetatea Sionului: „Bucură-te foarte fata Sionului iubilează fata Ierusalimului, iată împăratul tău vine”. Acesta nu e din rândul tiranilor din trecutele vremi ce s’au năpusit în contra ta; Mesia vine pentru tine. Vine împăratul „drept și blând, călare pe azin și pe mînzul tânăr al azinei”. E Mesia cel blând, care nu se apropie ca și Nabucodonosor pe calul superb, spumegând de furie, sau ca vijelioșii călăreți a lui Alexandru ci pe un mînz umil. „Umplutu-s’a pămîntul de aur și argint: și nu este capăt bogățiilor sale; umplutu-s’a pămîntul de călăreții săi; și de nenumăratele care de războiu. Și s’a umplut pămîntul de idoli”. Astfel glăsuia cu vreo două veacuri Isaia, înainte de Zaharia prorocul. Azinul blând însă și pașnic, e ales de Mesia, liberatorul Sionului, pentru-ca astfel să fie înfățișat ca un Stăpîn al păcii, zmerit și blând. „Și va pierde căruțele din Efraim și caii din Ierusalim și va peri arcul de război”. Armele războiului vor fi distruse și „nu va mai ridica neam contra altui neam arma sa, și pentru războaie nu se vor mai deprinde”, adaugă prorocul Isaia.

Mesia regele păcii va fi în Ierusalim și în întregul Efraim, ba chiar la toate neamurile. Impărăția va fi spirituală, de arme nu vor avea nevoie, iar dacă neamurile se vor așeza sub scutul păcii noului Rege, orice sete de războiu va fi stinsă în inima lor. Pacea se va desăvârși în împărăția lui Dumnezeu, ea nu va avea capăt. Și va grăi pace popoarelor, și va stăpâni peste ape dela mare până la mare și dela râuri până la marginile pămîntului. Impărăția mesianică nu va avea margine, va cuprinde întreg pămîntul. Singură pacea mesianică va aduce liniște în mijlocul popoarelor; și va veni vremea când pacea lui Hristos va triumfa. Impărăția mesianică, împărăția sufletelor, Biserica, e pe pămînt începutul și icoana împărăției cerești, templul marelui Dumnezeu, nezdruncinat de nici-o putere lumească.

Dr. Emilian Lemenyi.

Sfântul Francisc de Assisi.

(continuare)

Evlavia sa. — Sf. Francisc avea sentimentul cel mai delicat și dragostea cea mai dulce, în slujba lui Dumnezeu. Evlavia lui era adâncă; ea isvora din sufletul său ca și apa din măruntaiele pămîntului, ea îi inunda viața lui, o umplea de mișcare și activitate.

Insușirea de căpetenie în această evlavie era simplitatea. Intrădeavăr seraficul Părinte se ridica dela lucrurile sensibile la cele nevăzute și supranaturale. El nu căuta nimic și nu vedea nimic decât pe Dumnezeu „Dumnezeul meu și toate ale mele”, avea obiceiul să exclame fără încetare. Nu se perdeea în cercetări deșarte și nici odată nu părăsea fundamentul tare al umilinții și înfrângerea inimii. Privind

cu atenție vom vedea că această evlavie avu de rezultat drept contopirea sufletului său cu Dumnezeu. Din această simplitate se nascură încrederea sa atât de tare și delicată și avânturile spontane ale sufletului spre Binele Suveran. (Dumnezeu).

Influența vieții sale evanghelice. — Misiunea dumnezească a „Sărăcuțului” din Assisi a fost ca să facă să reinvie în lume idealul evanghelic. În vremea sa, întrădeavăr, viața creștină pierduse vitalitatea și pildele dumnezeescului Invățător rămânând fără efect.

Indată ce apăru el, seva evanghelică începu din nou a curge din belșug în

marele arbore al Bisericii și poruncile Mântuitorului își reiau vechea putere asupra mulținilor. Gândul lui de căpetenie a fost urmarea lui Isus. Cu privirea ațintită spre dumnezeescul model (Isus), că-uta mereu să se inspire din vorbele și pildele sale și nimic nu i-a stat mai tare la inimă, decât să facă și pe alții să urmeze aceeaș cale.

Acțiunea pornită de Sf. Francisc s'a simțit în deosebi în reînnoirea cultului (cinstirei) Patimilor Domnului. El a fost un Hristos omenesc lăsat pe pământ pentru a aduce aminte oamenilor de Hristos cel divin și să facă să trăiască în ei amintirile și dragostea Crucii. Aceasta este cel puțin ideea exprimată de Biserică în rugăciunile dela sărbătoarea Stigmatelor (Semnele restignirii ce lea primit și Sf. Francisc).

Și fiindcă el nu voia să știe nimic decât pe Isus și pe Isus restignit, reînoui, ca prin minune, viața creștinismului. Pretutindeni anunța pacea și binele. Predica, cu putere contra păcatului, lucra pentru împăcarea popoarelor îndușmănite, scoate din incurcătură o mulțime de suflete, și împinge mulțimile entuziasmulate la practicarea celor mai înalte virtuți. Acțiunea sa a fost uriașă și în acelaș timp hotărâtoare. Ea s'a dezvoltat prin predica și exemplul fiilor săi sufletești.

(va urma)

Rugăciuni

In cinstea Sf. Francisc.

O, prea iubite sfinte Francisc, tu care din misterele sfinte ai scos nesfârșite comori de desăvârșire, dobândește-mi o evlavie sigură către Isus și Maria, precum și către sfinții și îngerii din cer; așa ca laudându-i din toată inima și cinstindu-i prin fapte, pe acest pământ, mai ușor să pot ajunge, prin ajutorul lor, la slava ra-iului. *Mărire Tatălui.*

Ce deosebire mare, o sfinte Francisc, între viața lui Isus Hristos și a mea! El cu totul smerit și sărac, iar eu cu totul mândru și lipit de bucuriile pământești. El cu totul iubitor de suferințe, iar eu cu totul ocupat în a căuta comoditățile și plăcerile. O tu, care în suferință ai fost o icoană vie a Răstignitului, dobânește-mi

harul de a muri în lume și pentru mine, și a trăi numai pentru Isus cel Răstignit, care a voit să sufere și să moară din dragoste către mine. *Mărire Tatălui.*

Pe cât mă bucură, o sfinte Francisc gândul prea înaltei slave, la care a fost ridicat sufletul tău frumos, pe atât mă întristează gândul sorții mele nesigure. Dar știind bine că tu acolo sus nu mă uiți pe mine, nevrednicul tău fiu, mă simt îmbărbătat în suflet. Roagă-te deci, ca rămânând statornic în iubirea Dumnezeuului meu și în evlavie către tine, să-mi sfârșesc cu sfințenie vieța mea și să am parte cu tine de slava cerească. *Mărire Tatălui.*

Bucură-te sfinte Părinte, lumina patriei, viața Minorităților, oglinda virtuții, calea dreptății, regula moravurilor; du-ne pe noi din surghiunul trupului la împărăția cerească.

Pr. Roagă-te pentru noi, fericite părinte Francisc.

C. Ca să ne învrednicim de făgăduințele lui Hristos.

Domnului să ne rugăm.

Doamne Isuse Hristoase, care, reindu-se lumea, spre a înflăcăra inimile noastre cu focul dragostei Tale ai reînoui în trupul prea fericitului Părinte Francisc semnele patimii tale; dă-ne, te rugăm, ca prin vrednicile și rugăciunile lui, să purtăm pururea crucea și să facem roade vrednice de pocăință.

Că tu ești carele viețuești și domnești în cer și pe pământ acum și pururea și în vecii vecilor. C. Amin.

Cuvintele de îndrumare ale Sf. Francisc către Frați.

O fraților prea iubiți și fiilor în veci binecuvântați! Ascultați-mă pe mine, ascultați glasul Tatălui vostru. Mari lucruri am făgăduit, dar mai mari ne sunt făgăduite nouă; să îndeplinim pe acestea și să tindem la acelea. Scurtă e plăcerea, dar pedapsa e veșnică. Puțin timp ține suferința, dar bucuria e nesfârșită. Mulți sunt cei chemați, puțini sunt cei aleși, fiecare însă va primi răsplata după faptele sale.

Fraților, până când avem timp, să facem bine.

La lux și la plăcerile simțurilor renunță cu totul.

Epictet.

Cum vei învinge?

Privind pe străzile oraşului, vezi cum lumea aleargă în sus şi'n jos, cu rost şi fără de rost, îngropând timpul scump şi clipele ce nu se mai reintorc. Şi de unde atâta desorientare între oameni? Răspunsul e uşor de dat; omul a făcut abatere dela legea lui Dumnezeu. Ceeace dă viaţă în om — *sufletul*, — e copleşit de lucruri cu totul streine de menirea lui. Răul provine din motivul, că omul în loc să folosească mijloacele necesare pentru mântuirea sufletului, se adapă la isoarele distrugătoare, cari îi răpesc fericirea veşnică — scopul lui final.

Un izvor puternic şi capital — din care făşnesc toate celelalte, — este *mândria*. Ea prinde rădăcini adânci în suflete, chiar şi în cele mai fragede.

Nu e destul că ai de luptat cu ispitele, — cugetele, — cari vin dela sine, ci fiecare se ispiteşte pe sine şi pe altul. Şi în ce mod?

E destul să treci numai pe stradă şi te convingi. Imbrăcămintea, azi numai onestă şi modestă nu e. Se caută luxul. Şi încă în felul de-a fi mai mult desbrăcat de cât imbrăcat. Se caută schimonosirea totală a corpului în diferite forme. Dumnezeu ne-a dat o faţă aşa de frumoasă, căci a eşit din mâna Creatorului, — de care să ne îngrijim, să fie curată, să nu se murdărească, să-şi păstreze tenul natural, aşa cum vrea autorul, Domnul şi Stăpânul ei, Dumnezeu. Şi ce vezi? Numai fiinţă modestă şi curată nu, ci adevărate măşti. Faţa schimonosită, cu totul lipsit de bun simţ. Morala lui Isus Hristos călcată în picioare. Toate acestea se fac, nu din convingerea că aşa e bine, ci din obiceiul rău, din aşa zisa modă păcătoasă şi uci-gătoare de suflete şi de-a servi cu adevărat de unealtă puternică diavolului, care „... *umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită...*” (Petru. I. 5. v. 8.) în felul acesta păcatul se conţine şi încă unul din cele mai groaznice păcate, al necurăţeniei. Căci, unde este mascare în imbrăcămintea, în folosirea cosmeticurilor, — pudrări, rujării de buze, manucuraţii, cu unghii în diferite culori vopsite, — nu este altceva decât, cuget păcătos şi captivarea în cursa păcatului, pe acel slab, care nu îşi ştie stăpâni şi porunci celui său.

Timpul, ce-l petreci în astfel de fapte mai bine ai face să treci prin Sf. Biserică spre a te recrea puţin. În Biserică, vei învăţa să te desbraci de haina omului vechi şi să te îmbraci în haina frumoasă a lui Isus Hristos Dumnezeu. Priveşte la *Sf. Fecioara Maria*, cât e de frumoasă, modestă, curată în toate. Fi asemenea Ei. Roteşte-ţi ochii *spre Sf. Altar* — vezi pe Isus cel sfânt şi bun în taina iubirii, smerit şi plin de iubire. Învaţă dela El ce trebuiesc faci.

Şi când te apropii de Sf. Euharistie, nu îndrăzni să-L primeşti pe Isus cu buzele murdare de vâpselele şi aliifiile farmaciilor şi drogheriilor şi cu faţa încărcată de făină. Să nu crezi că ai făcut o faptă bună. Din contră. Primindu-L în starea aceasta mai faci un păcat şi poate să fii refuzată dela masa sfântă de-a-L primi pe Isus Euharisticul. — În forma aceasta, te înalţi pe tine şi umileşti băntându-ţi joc de Isus cel bun. El trebuie să fie laudat, înălţat şi cinstit. Vei zice: astăzi aşa e modern. Dar când vei muri, va fi modern ca sufletul să ardă în tortura groaznică a Iadului şi corpul cel toaletat va fi trecut în descompunere servind de mâncare viermilor.

Te cugetă bine la cele din urmă ale tale. Te roagă cu credinţă vie. Desbracă toată masca... Cu un cuvânt caută să te învingi pe tine însuţi în pornirile rele cu ajutorul Domnului şi să fi sigură că eşti pe calea cea bună şi Isus Hristos Dumnezeu, va fi Regele biruitor şi vei fi eroina victorioasă încununată în Ceriuri pentru că ai învins lumea cu plăcerile ei pentru Isus Hristos Dumnezeu.

Iată, cum vei învinge. Şi numai în felul acesta, urmând cu adevărat calea şi cuvintele lui Isus Hristos Dumnezeu: „... *de vrea cineva să vină după mine să se lapede de sine.*” (Mat. 16. 24.)

Păr. Pompeiu Onofreiu.

Nimic nu se pedeseşte mai iute, a zis un *intelept*, ca nebunia deşertăciunii şi a mândriei. Mândria deşertăciunii şi a belşugului, prânzeşte cu sărăcia şi cinează cu dispreţul.

Mândria e mai rea decât foamea, setea şi frigul.

Jefferson.

Numărul viitor al revistei va apărea în 21 Dec. ca număr de Crăciun. —